

CHƯƠNG XVI:

Thê Tần ngồi trong phòng khách chờ Phiên Tùng. Gần mười lăm phút vẫn chưa thấy anh ta xuất hiện. Thê Tần biết chắc Phiên Tùng biết cô đến. Cô không hiểu anh ta muốn tránh mặt hay thật sự không thích tiếp cô nữa. Cô nhìn đồng hồ một cách phân vân, rồi quyết định đứng dậy.

Nhưng cô chưa ra đến cửa thì giọng Phiên Tùng vang lên:

- Không có kiên nhẫn chờ nữa à? Về sớm vậy?

Thê Tần quay phắt lại. Anh ta đang đứng ở đầu cầu thang, miệng huýt sáo nhỏ nhỏ một bản nhạc. Điệu bộ anh ta khinh khỉnh, ngạo mạn. Thê Tần nhận ra sự thay đổi đó không mấy khó khăn. Cô mím miệng, nói một cách nhẹ nhàng:

- Em đến tìm anh. Có thể mời anh đi uống café không?

Phiên Tùng lắc đầu, đến ngả người xuống salon:

- Khởi cần. Mời ngồi.

Thê Tần đành trở lại ghế, ngồi đối diện với anh. Dáng điệu gai gai của Phiên Tùng làm cô đâm lúng túng, đồng thời là cảm giác khó chịu. Anh ta là như vậy đó. Khi chinh phục thì dịu dàng chịu chuộc, khi biết là không được thì tỏ ra khinh miệt, ngạo nghễ. Nếu đêm đó không xảy ra chuyện, chắc cô sẽ không cách gì nhận ra được bản chất của anh. Thấy cô cứ im lặng, Phiên Tùng nhướng mắt:

- Sao, muốn nói chuyện gì vậy?

Thê Tần ngược lên, nói gặng gượng:

- Em muốn xin lỗi anh.

- Về chuyện gì?

- Về chuyện từ trước đến nay, nhất là buổi tối Noel.

Phiên Tùng nhếch môi:

- Rồi sau đó?

- Sau đó, em sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa.

- Có nghĩa là cô sẽ quay lại với hắn?

Thê Tần im lặng, sự im lặng như một cách xác nhận tế nhị. Phiên Tùng hiểu rất rõ điều đó. Anh nói như quát:

- Cứ nói thẳng ra đi. Tôi ghét cái kiểu kín đáo của cô lắm. Lúc trước tôi thấy như vậy là hay, nhưng bây giờ thì nó làm tôi phát ghét. Cô không cần phải tỏ ra biết điều như vậy. Về đi.

- Nếu anh không thích, em sẽ không làm phiền anh nữa. Sau chuyện xảy ra như vậy, em thấy mình có lỗi. Lẽ ra đêm đó em đã nói với anh, nhưng lúc đó anh nóng nảy quá.

Phiên Tùng thẳng thừng:

- Cô có lỗi gì? Nói thẳng ra, từ trước đến nay, tôi đeo đuổi cô chứ có phải cô dụ dỗ tôi đâu. Xin lỗi làm quái gì. Tôi không cần kiểu cư xử có hậu đó. Được thì quen tiếp, không được thì thôi.

- Em biết.

- Biết thì còn tới đây làm gì?

- Đơn giản là vì em không muốn anh có ấn tượng xấu với em. Nếu không quen nhau nữa thì hãy chia tay nhẹ nhàng một chút.

Phiên Tùng cười khẩy:

- Đã không thích nữa thì thôi, quan tâm tới ý nghĩ của nhau làm gì.

Anh ta tung tung chiếc hộp quẹt trên tay:

- Thì ra hai người không bỏ được nhau à? Nói gì thì nói, tôi cũng không trách được cô. Nhưng thà cô cứ nói thật với tôi đi, giấu giếm làm gì. Tôi ghét nhất cái kiểu bị lừa lọc.

Anh ta im lặng ngó Thê Tần, rồi không thấy cô phản ứng, anh ta nhún vai:

- Đêm đó tôi quậy lên vì cảm giác bị hai người lường gạt. Nếu cô nói trước với tôi thì tôi đã không làm trò trước mặt hai người.

Thê Tần nói một cách bình tĩnh:

- Em không có ý định lừa gạt anh, cả anh Đăng cũng vậy. Em đến để giải thích cho anh biết chuyện đó hoàn toàn tình cờ. Lúc đó, em cũng không hiểu tại sao anh Đăng làm như vậy. Nếu muốn chấm dứt thì em sẽ nói thẳng với anh, chứ không lập lờ như vậy đâu.

- Ý cô muốn nói là cả cô cũng không biết hẳn sẽ đến, và lại ngang nhiên vào phòng cô?

- Vâng, em nói thật.

- Vậy bây giờ cô muốn gì? Cô sẽ chọn ai trong hai chúng tôi?

Thê Tần im lặng. Phiên Tùng hiểu sự im lặng đó rất rõ. Nó rất đúng với bản chất của cô. Và mặc dù biết không thể làm cô lay chuyển, anh vẫn thấy thất vọng. Anh gằn giọng:

- Đã chọn hẳn rồi thì cô đến đây làm gì?

- Em đã nói rồi, em muốn xin lỗi về những chuyện trước đây, xin lỗi vì đã làm anh buồn.

- Khởi cần.

Anh nhún vai, cười ngạo nghễ:

- Trên đời này không phải chỉ có mình cô là phụ nữ, lại càng không phải chỉ có một người đẹp mà tôi nhìn thấy.

- Vâng, em cũng tin như vậy.

Phiên Tùng ngẫm nghĩ một lát, rồi nhìn thẳng vào mặt cô:

- Cô đừng sợ tôi theo quây cô. Không có đâu. Nếu tôi là người đến trước thì tôi còn có thể tự tin để đối đầu với hẳn. Đàng này tôi biết quá rõ rồi. Loại tình cảm như vậy có giết chết cũng không cắt đứt được. Cho nên tôi hoàn toàn không ảo tưởng gì cả. Trả cô lại cho hẳn đó.

Thê Tần ngồi im. Tất cả những gì cần nói, cô đã nói hết rồi. Dù là cách nói không đúng như những gì cô đã nghĩ. Phiên Tùng không thô lỗ như cô đã tưởng, mặc dù sự khinh miệt của anh có làm cô thấy khó chịu.

Cô cũng không ngờ anh ta dứt khoát rạch ròi và nhanh chóng như vậy. Anh có bản lĩnh riêng của anh. Dù không yêu được, cô cũng không phải bực mình vì bị quấy rầy.

Thê Tần đứng lên, nhẹ nhàng:

- Em rất mừng vì anh đã không coi em như kẻ thù.

Phiên Tùng cười lạnh:

- Coi như vậy thì được ít gì. Nhưng nếu cô muốn tôi theo cô năn nỉ để thỏa mãn tính tự cao thì xin lỗi, không có chuyện đó đâu. Tôi đã nói rồi, trên đời này không phải chỉ có mình cô là người đẹp.

- Em hiểu điều đó rõ lắm. Em về nghe anh Tùng.
- Xin lỗi là không tiện nhé.
- Không cần anh phải khách sáo như vậy đâu.

Thê Tần quay người đi ra. Đến cửa, cô hơi quay lại nhìn. Phiên Tùng vẫn còn ngồi đó, hai tay ôm đầu trong cử chỉ thất vọng, chán nản. Thê Tần cảm thấy một chút ngạc nhiên. Rồi cô chợt hiểu ra rằng, anh ta kiêu ngạo chứ không phải là không đau khổ.

Đến bây giờ cô chợt nhận ra anh ta và Hải Đăng đều rất giống nhau. Nghĩa là kiêu ngạo ngút trời. Sự kiêu ngạo đó đã không cho phép Hải Đăng theo nấn nỉ cô. Và ngay cả lúc hết chịu đựng nổi, anh vẫn thổ lộ tình cảm một cách ngang ngang, như bắt cần. Vậy mà cô cứ nghĩ Hải Đăng không quay quắt vì yêu như cô.

Mấy ngày nay không thấy anh đến tìm, cô cứ loay hoay tự hỏi đó là thái độ gì. Bây giờ cô mới hiểu, Hải Đăng đã hạ mình thú nhận tình cảm. Còn sự chọn lựa là của cô, nếu không thể quên anh thì cô tự biết mình phải làm gì.

Thê Tần đứng trước cổng nhà Hải Đăng, tần ngần bấm chuông. Cô thấy hồi hộp kỳ lạ, đến mức run cả người mà không lý giải được tại sao. Cho đến lúc Hải Đăng mở cổng và cô theo anh vào nhà, cô cũng thấy hành động của mình giống như một sự phiêu lưu không định hướng.

Cả hai đứng đối diện nhau, Thê Tần hít một hơi thật sâu, rụt rè:

- Em không biết là anh đang nghĩ gì, nhưng những gì anh nói với em đêm đó cứ làm em suy nghĩ, và em muốn nói với anh là em rất ...

Hải Đăng nãy giờ vẫn nhìn cô chăm chú, chợt ngắt lời:

- Đừng nói. Chỉ cần thấy em đến tìm là anh hiểu rồi. Anh biết chắc chắn em cũng như anh, hai đứa sẽ không bao giờ bỏ nhau được. Và em cũng kiêu ngạo giống như anh.

Không kềm được, Thê Tần nhào vào lòng Hải Đăng, tay quàng lên cổ anh. Hải Đăng cũng xiết chặt lấy cô, hấp tấp tìm môi cô. Và trong cảm xúc cuồng nhiệt tột cùng, cả hai đều chợt thấy tiếc vì những ngày phí hoài của sự kiêu ngạo. Làm sao có thể không là của nhau, khi cả hai đã cùng đi qua những tháng năm buồn vui đều có nhau.

HẾT